

om og Interesse for denne Sag saavel her i Tinget som udenfor, som jeg i en Række Aar forgæves har søgt at vække.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Svend Nielsen: Det ærede Medlem Fru Elna Munch udtalte, at den Understøttelse, Fru Thit Jensen har faaet, er livsvarig. Ja, jeg ved ikke, hvilken Praksis der er paa dette Omraade, men det vilde dog forundre mig noget, om det, at en Forfatter eller Forfatterinde har faaet tilkendt en Understøttelse, skulde betyde, ganske ligegyldigt hvorledes vedkommende senere udvikler sig, at Understøttelsen var livsvarig; det kan jeg ikke [ret vel tro paa. Endvidere siger det ærede Medlem Fru Elna Munch, at Fru Thit Jensen samler stor Tilslutning. Ja, det er ganske rigtigt, det er der ingen Tvivl om, men jeg har nu det Indtryk, at det i mange Tilfælde er paa Grund af hendes lidt pikante Udtalelser. Vi ved ogsaa alle sammen, at Fru Thit Jensen har rejst rundt med et Foredrag om frivilligt Moderskab, og nu kan man jo have forskellige Opfattelser af dette Spørgsmaal, men jeg mener, at den Anskulelse, hun gør gældende, er af den Beskaffenhed, at den ikke fortjener Statens Støtte. Og saa er der hendes Forfatterskab. Ja, hvis jeg f. Eks. vilde give mig til at oplæse forskellige Afsnit af en Bog som „Den erotiske Hamster“, tvivler jeg ikke om, at den højtærede Formand vilde komme til at rødme dybt over det. Det ærede Medlem Fru Elna Munch siger endelig, at Fru Thit Jensen har Talent. Ja, jeg ved nok, at det i visse Kredse er den almindelige Opfattelse, at blot et Menneske har Talent, er det ganske ligegyldigt, hvad dette Talent bruges til. Et Talent kan bruges i en god eller i en daarlig Sags Tjeneste, og da det er min Opfattelse, at Fru Thit Jensens Talent langt fra altid bruges i en god Sags Tjeneste, mener jeg, at hendes Understøttelse bør stryges.

Statsministeren (Starming): Jeg beder undskyldte, at jeg maa lægge Beslag paa det høje Tings Tid et Øjeblik, men det ærede Medlem Hr. Drachmann har paa et mærkeligt Tidspunkt indledet en større Diskussion om Toldforanstaltninger, Importregulering, Industriens Tilstand, dens eventuelle Forfald og Genrejsning, og der kunde jo unægtelig paa dette Grundlag føres en interessant Diskussion, men maaske dog rettelig paa et andet Tidspunkt end det

nuværende. Det ærede Medlem valgte at genopfriske det saa ofte omtalte Lovforslag fra i Sommer og de Muligheder, som da forelaa, og det ærede Medlem vilde gøre den Opfattelse gældende, at det var urigtigt, hvad jeg har sagt, at Tekstilindustrien, og andre Industrier med for øvrigt, maaske kunde være blevet hjulpet, hvis man havde gennemført de Foranstaltninger, som vi den ene Gang efter den anden har foreslaaet. Jeg har nu ikke blot tænkt paa Lovforslaget fra i Sommer, men overhovedet paa den Virksomhed, som Socialdemokratiet siden 1920 Gang paa Gang har foreslaaet at slaa ind paa til Støtte for Erhvervslivet og til Bedring af de Valutatilstande, vi har levet under. Det er jo ikke det ærede Medlem Hr. Drachmann ubekendt, at man Gang paa Gang har nægtet sin Medvirkning i saa Henseende, og jeg har ogsaa i Dag sagt, at senest skete denne Afvisning i Sommer. Det er rigtigt, at hvis man i Sommer havde gennemført den Lov, som man forkastede i Landstinget, vilde der have været Muligheder for at hjælpe ogsaa den Tekstilindustri, som i disse Dage klager. Det ærede Medlem maa aabenbart ikke kende dette Lovforslag. Han maa ikke kende dets § 2, som indeholder to forskellige Ting — det ærede Medlem har kun hæftet sig ved den ene. Længere tør jeg ikke paa dette Tidspunkt opholde mig ved dette Spørgsmaal, men det er vist ogsaa tilstrækkeligt.

Det ærede Medlem Hr. Drachmann talte saa om, at Tekstilindustrien var meget indigneret over, at jeg skulde have sagt: Det haster vel ikke. Det er let at blive indigneret, naar man selv opfinder Indignationens Grund. Jeg har nemlig ikke sagt det, som det ærede Medlem giver. Jeg har sagt, at man i Pressen og ogsaa herinde giver det Udseende af, at det her drejer sig om et Tilfælde, som det gælder om at tage i Opløbet, og hvor man altsaa skal skynde sig. Men saaledes forholder det sig jo slet ikke. Tekstilindustrien har selv ventet Aar efter Aar uden at komme med denne Henvendelse, og saa maa det vel være tilladt at bruge et Par Dage til at undersøge Begrundelsen og Berettigelsen af Henvendelsen. Den Fabrik, man nu klager over, indfører Klæde til Danmark, har indført Klæde til Danmark, siger Tekstilfabrikanterne, siden 1912 — siden 1912! Derefter har Indførselen været standset i nogle Aar paa Grund af Krigen, men tog saa voldsom Fart i 1921, 1922 og 1923 og voksede til mellem en